

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a  poca – núm. 159 – juny 2020

Una bona oportunitat

En aquest nou Full Informatiu hem volgut recollir algunes reflexions de les moltes que s'han fet sobre la covid-19 i les conseq ncies que ha tingut, que té i que tindrà per a les persones que han sofert la malaltia, per als qui han perdut éssers estimats, per als ancians que viuen sols i amb por, per all  que cadascú ha viscut personalment i per als qui que han estat afectats en l'àmbit familiar, econòmic, sanitari, ensenyament, per a les empreses que han hagut de tancar, i un llarg etc tera.

Hem constatat que podem viure amb menys activitat externa, però que hi ha una dimensió interior que es desvetlla i que ens fa acollir aquesta situació com l'oportunitat d'entrar dins nostre, descobrir el valor de la vida en si mateixa i anar destriant el que és

essencial del que és accidental. Hi ha una fidelitat fonda a un mateix a la qual no podem renunciar. I aix   s difícil de fer si no hi ha un cert distanciament del que ens absorbeix el dia a dia. Quina bona oportunitat ens ha donat la pandèmia!

Per altra part, aquesta situació no ens ailla, perquè sabem que ens afecta a tots amb més o menys intensitat. No podem negar que tenim necessitat de trobar-nos i fer-nos una abraçada, però hem pogut trobar altres àmbits de comunicació; les esglésies buides ens han portat a viure una comunió més intensa amb els germans i germanes amb qui no ens pod em reunir en les celebracions. Ens sentim més a prop dels qui pateixen, dels qui estan sols, dels qui passen necessitat, també dels

amics, dels familiars... Tant de bo que aquesta situació ens porti, no a recuperar el que hem perdut, sinó a iniciar una nova manera de viure més autèntica, mes sòbria,

més fraterna, més justa, més d'acord amb els valors de l'Evangeli.

CATALINA TERRATS

Des del testimoniatge

CARTA D'ANGELA VOLPINI

Enyoro les vostres abraçades, els vostres somriures, les vostres peticions, però sobretot la vostra esperança, i vull parlar sobre això.

Tots estem sotmesos a una experiència que potser mai no hauríem imaginat de viure: l'exili, recomanat i voluntari dels nostres hàbits i, sobretot, dels nostres éssers estimats.

Ara anem a recuperar l'anomenada normalitat. I aquesta mateixa paraula em preocupa. Per què? Perquè en aquests dos llargs mesos m'he adonat de petits signes d'una nova consciència. Signes que indiquen no solament el desig de sortir de la pandèmia sinó l'esperança de poder començar una nova vida: establir relacions humanes més autèntiques, més solidàries i harmonioses, tant entre nosaltres com amb les institucions que ens representen i que haurien de ser l'expressió d'una civilització veritablement humana.

Aquesta actitud em va semblar gairebé implícita en les moltes entrevistes que vaig tenir per telèfon i també a través dels mitjans de comunicació. Per un moment el desig de una nova vida personal i social semblava tangible. Però després l'encís es va perdre una mica. Per això estic preocupada, per la nova fase que s'està obrint.

No voldria que el bé que ens aventurem a expressar per a una futura convivència es perdi. No voldria que el salt de consciència que el coronavirus ens ha permès viure s'oblidi tan aviat, per tornar als hàbits de sempre.

Continuo esperant que la imatge de una vida més bonica i humana — que la por a morir ha despertat en nosaltres— estimuli la nostra creativitat, perquè pugui dissenyar una convivència humana realment digna d'aquest nom. Una convivència on «la justícia i la pau s'abraçaran» i la felicitat de viure pot ser la nostra més càlida pregària al Creador. Aquesta és la meva continua esperança.

Em pregunto: què podem fer després del que hem intuït o experimentat?, com podem aconseguir-ho? I sorgeix espontàniament la petició a tots els humans de bona voluntat i, sobretot, a aquelles persones i grups que han investigat el significat de la vida i que han inventat paraules per comunicar-ho, perquè ingressin sense massa timidesa en el camp de batalla per cridar des dels terrats el que hem guardat en els nostres cors durant massa temps, i que en aquests dies hem vist sorgir, fins i tot d'aquells que encara no tenen paraules.

Donar paraules a l'esperança d'una vida més humana significa proclamar que el desig més profund dels éssers humans és ser acceptat i reconegut per tots els altres, viure en una única comunitat, que el seu propòsit és encoratjar l'expressió de cada originalitat pel bé comú i el seu objectiu és la felicitat d'existir en aquest meravellós planeta, que la nostra creativitat podrà mantenir i fer encara més bell.

Mai no hem d'oblidar «que som lliures de donar-nos al nostre autèntic desig i que som creatius per aconseguir-lo» No podem tenir por de manifestar les nostres qualitats, si el que ens mou és l'amor per tot allò que és i que pot ser.

Casanova Staffora
3 de maig de 2020

Des de la reflexió

LES CRISIS ENS PERMETEN VEURE L'ESSENCIAL

La crisi pandèmica amb motiu de la Covid-19 ha posat potes enlaire el món sencer. S'han aturat sistemes, institucions i persones. Però també ha posat de relleu un seguit de valors latents que passaven desapercebuts en la voràgina rutinària i diària. Les crisis ens donen una oportuni-

tat per fer una espècie d'auditoria existencial, per aturar-nos i pensar com vivim. També per pensar en el futur, recordar, pensar en com volem viure i què hem après de la situació viscuda.

L'experiència de crisi ha estat objecte d'una llarga reflexió filosòfica. Paraula d'origen grec que significa canvi, transformació, o moment de transició, la crisi és aquest moment que estem vivint, en què un món acaba i comença un altre, un temps en què parlem de 'nova normalitat', i en què es tracta de pensar què ens passa als éssers humans quan experimentem una crisi.

La crisi sempre és una ocasió que ens deté, i quan ens detenim pensem, i quan pensem, ens auditem. La crisi és l'oportunitat per aturar-se, que l'actor desenvolupi el paper d'espectador, es dupliqui, s'analitzi, i torni a l'escenari amb la voluntat de millorar el seu paper en el gran teatre del món. Les crisis, són oportunitats per pensar i no podem oblidar-les, les hem de tenir presents.

Aquesta crisi pandèmica que estem vivint, alhora tindrà una crisi econòmica, laboral i social catastròfica. També ha provocat conseqüències desiguals en les persones. Algunes han mort, d'altres no; per alguns ha estat moment per estrènyer vincles familiars, per desenvolupar activitats mai fetes... la crisi ha afectat molt desigualment la gent.

La crisi quan un la viu és com un viatge a l'essencial, depura la mirada, descompon les màscares i et fa quedar-te amb el que et sosté. La crisi, ens permet veure què és el fonamental, l'essència. Quan tot va bé, confonem l'essencial amb l'accidental. Però quan un es troba en una situació crítica se n'adona del que és essencial per seguir sent.

La crisi també és una oportunitat per descobrir valors, com la sobrietat o l'austeritat i també algun valor que està latent, com la gratitud, la humilitat, o la solidaritat, i sobretot del valor de la cura, del tenir cura. L'ésser humà, per seguir sent, necessita ser cuidat. La cura no és un luxe, és substantiva. Si un no és cuidat quan neix, mor. I això en context de crisi ho veiem emergir.

La crisi ens ha permès constatar també la nostra vulnerabilitat. Som molt fràgils. Un virus diminut ha posat potes enlaire tot el món. Ha estat

una cura d'humilitat col·lectiva. El virus ha vulnerat moltes persones, hem experimentat el que a mi m'agrada anomenar les 'epifanies de la vulnerabilitat', el dolor, la malaltia, la mort d'éssers estimats, la fatiga. I, donat que som vulnerables, necessitem ser cuidats. I no només necessitem la cura d'un subjecte individual, "sinó també la cura de les institucions i dels sistemes. Els problemes complexos necessiten també solucions complexes".

I què significa tenir cura? Tenir cura d'algú és estar atent a la multiplicitat de necessitats que té. Les necessitats de tipus somàtic, psicològic, del tipus social, i necessitats d'índole espiritual. Per tenir cura d'algú, doncs, cal estar atent a un cos, a una psique, a un ésser social i espiritual que et reclama i convoca.

I tenir cura d'algú, també és desenvolupar les seves possibilitats. Tot ésser humà té necessitats i també té possibilitats. Una idea de Søren Kierkegaard és que l'ésser humà és una síntesi de necessitat i possibilitat. Cadascú les seves. I ningú vol ser només un receptacle de cures o fàrmacs. Tot ésser humà necessita desenvolupar les seves possibilitats, tot i que siguin molt poques. I això, no es pot fer mai sol, es necessita dels altres. No hi ha una sortida individualista a la crisi. La solució a la crisi o és comunitària o no hi ha solució.

La crisi ens ha permès observar com valors tan essencials com tenir cura són indispensables pel present i pel futur. Quan temps trigarem en oblidar-ho? Aquest valor que hem redescobert es difuminarà de nou o quedarà com una herència i llegat positiu d'aquesta crisi? Serem capaços de crear una ètica del tenir cura? De tenir cura dels sistemes,

les ciutats, les institucions i les persones? Les crisis serveixen si som capaços de digerir els seus ensenyaments. I el primer que hem après és que el tenir cura és fonamental. Aquesta lliçó no la podem oblidar.

FRANCESC TORRALBA

Extret de *Catalunya Religió*, 2 de juny de 2020

PRENDRE CONSCIÈNCIA I alliberar-nos de la por

Des del confinament forçós intento fer un recés lliure —com diu en Xavier Melloni. Això em permet tenir la calma i el distanciament suficient per recollir, acollir i discernir allò que m'arriba.

Escolto i entenc les qui, a primera línia, viuen l'angoixa de la gent que tenen al davant, malalts o a punt d'emmalaltir.

Entenc com es troben, darrere les seves màscares, obsessionades pels estralls que ocasiona un virus diminut. Entenc que dins d'un vestit armadura que no deixa transpirar ni contactar, l'ànima s'assequi i entri en una letargia que la somogui, perquè no està feta per clandestinitats. Entenc que els pagesos visquin sense màscares i sense por, perquè la natura i els animals amb qui conviuen, tenen més integrada la vida i la mort que no pas els humans. Se senten lliures, malgrat els esforços per oprimir-los, perquè saben que són imprescindibles, i això els dona força, i no emmalalteixen perquè per primera vegada en molt de temps se'ls reconeix i valora la feina.

Entenc el patiment dels qui treballen al costat dels més vulnerables perquè no tenen prou mans, un cop més, per sostenir-los.

I entenc el patiment somort d'amics i veïns que, paralyzats per la por, no surten per res de casa.

Tothom té la seva raó. Són colors d'una mateixa realitat. Però a mi hi ha una cosa que em preocupa molt més que els virus, i és **la por**.

En aquest moment Occident ha declarat la guerra a la mort. **És la lluita a mort contra la mort** (Dr. Sitges-Serra) d'una societat que no vol morir, que vol continuar vivint a qualsevol preu, encara que sigui dins d'una gàbia, sense llibertat. Occident s'enfonsa, no l'Àfrica, per exemple, acostumada a entomar mortalitats molt superiors sense sanitat, acceptant una mort, provocada sovint pels nostres abusos colonitzadors, que forma part de la vida. I nosaltres estem tan lluny de tot això, tan lluny dels milers d'emigrants que moren a les nostres fronteres, que no ho podem suportar.

El virus que ens assetja ens porta a l'aïllament total i ens inoculara una por ben humana que ens paralitza, ens fa vulnerables. Tenim tanta por que sovint l'agafem imaginàriament i en patim els símptomes.

Tenim por i mentre l'única eina per defensar-nos sigui la repressió, i més por, no ens en sortirem: la por d'emmalaltir, la por apocalíptica del que vindrà...

Hem de ser capaces de mirar aquesta situació a cara descoberta, de no deixar que ens treguin la llibertat, perquè això sí que és la mort. **S'està atemptant contra la nostra llibertat, no de moviment, sinó interior.** És per això que hem de buscar noves formes de viure, no en macro ciutats, no globalitzats, no capitalitzats; sinó **ruralitzades, properes, i cooperativitzades.** Aquesta situació no durarà dos dies, i no ens en sortirem a cops de confinament sinó de conscienciament. Les ànimes adormides, no pel virus, sinó per la por, han de despertar.

En aquests moments el poder se'l disputen polítics i científics. La institució mèdica i científica —no els professionals— està guanyant i ja ens governa. **S'ha convertit en la nova classe sacerdotal,** en els intermedis entre la vida i la mort, fent-nos creure que la nostra vida, i fins i tot la nostra ànima, està exclusivament a les seves mans. No oblidem que així va governar, durant molts segles, damunt de cossos i ànimes, la nostra benvolguda església.

Aquestes ànimes adormides, no pel virus, sinó per la por, han de **despertar.** I això, i només això, hem de fer nosaltres, ajudar a despertar. Per això estem aquí.

LAIA DE AHUMADA

filòloga i escriptora, 4 de maig de 2020

ESGLÉSIA I COVID-19: DIT I FET

Amb motiu de la covid-19 han sorgit comentaris sobre l'Església, sovint dient que no havia dit o no havia fet res. L'Església ha fet més que no pas ha dit, i això l'honora. També ha dit, però, coses ben dites. El cardenal Omella, per exemple, president de la Conferència Episcopal Espanyola i bisbe de Barcelona, ha fet diverses manifestacions molt correctes en un to de lleial col·laboració amb les autoritats en tot el que fes falta.

Però, sobretot, l'Església ha fet. Habitualment ja fa. Per exemple, a través de Càritas, una de les organitzacions més prestigioses de servei incondicional als més necessitats. Amb la covid-19 això s'ha redoblat. Almenys 23 diòcesis espanyoles han ofert els seus seminaris i les seves cases d'espiritualitat per atendre malalts o persones sense sostre. A Barcelona, 98 parròquies han estat repartint tones d'aliments i s'han constituït en centres d'orientació social. He revisat un llibret del grup de Sant'Egidio a Madrid que informa de recursos assistencials a la ciutat: la gran majoria dels privats són de l'Església.

Tot plegat desmenteix allò que molts mitjans de comunicació diuen o suggereixen donant entenent que l'Església es limita a quatre patinades verbals d'algun bisbe.

Un text del diari *Ara* em serveix de referència per al cas. El dia 10 d'abril publicava una «Carta a Jesús» en què l'autor feia brometa sorneguera sobre el papa predicant sol i celebrava que finalment l'Església hagués estat reclosa en la privacitat.

Doncs no. L'Església (és a dir milions de creients), actua en la discreció, però no es tanca en la privacitat: és al cor de la misèria pública intentant col·laborar amb els qui malden per solucionar-la. La dramàtica imatge del papa que predica sol, tan sorprenent i que sembla que fa gràcia a alguns, ha servit per acompanyar milions de persones que s'han sentit ferides per la maltempada. Jo mateix, i només és un exemple, vaig perdre set amics en deu dies. Hi ha silencis eloqüents i solituds sonores, i cal tenir sensibilitat per respectar, escoltar i sentir.

L'Església ha dit i ha fet, doncs. Sobretot ha fet. Es tracta d'un servei real, en nom de qui sigui, i al costat de qui sigui, però també en nom de Jesús, que afortunadament no està reclòs en cap privacitat, sinó que mou els millors propòsits i accions de més de mil milions de cristians arreu del món.

RAMON M. NOGUÉS
extret de *El Pregó*, núm. 580 (6), 2020